

ZROZENÍ HYPNOPORODU

V červnu 1954 mi bylo jednadvacet let a byla jsem si jistá, že svět mi leží u nohou. Pátého jsem měla promoci na malé katedře učitelství v Plymouthu v New Hampshiru. Už jsem podepsala pracovní smlouvu, začít jsem měla od podzimu, a teď jsem si s diplomem v ruce uvědomovala, že se mi splnil dětský sen – budu učitelkou.

O týden později jsem se vdávala. Byla to pohádková svatba s láskou ze střední školy. V jediném období jsem přijímala dvě nové role od základu měnící můj život, ale proč ne?

V září jsem začala učit a zjistila jsem, že jsem našla své místo na celý život. Manžel koncem podzimu dokončil vojenskou službu a začali jsme společný život v malém dřevařském městečku na úpatí pohoří White Mountains v New Hampshiru.

V lednu mi vynechala menstruace. Byla jsem si jistá, že je to důsledek bronchitidy, s kterou jsem se potýkala v prosinci. Těhotná jsem být nemohla.

Znepokojilo mě to a chtěla jsem dostat své tělo znovu pod kontrolu. Objednala jsem se tedy k našemu rodinnému lékaři. Po vyšetření jsme se posadili v ordinaci a jeho diagnóza mi přivodila šok. Byla jsem těhotná.

Ani jeden z nás v této fázi našeho života o dítěti neuvažoval. Manžel se právě na základě zákona o vzdělávání válečných veteránů zapsal na vysokou školu, já jsem byla velmi zaneprázdněná přípravami na hodiny a zvykala jsem si na všechny nové zkušenosti, které učitel v prvním roce zažívá. Naše manželství bylo tak mladé, že jsme ani nedokončili zařizování našeho malého pronajatého bytu s jednou ložnicí. Ráno mi

nebývalo špatně. Nijak jsem se nenadýmala, neměla jsem žádné podivné chutě. Já teď prostě nemůžu mít dítě. Ne teď!

Několik dní jsem měla chuť vrátit se k doktorovi a přesvědčit ho, že to jen bronchitida zmátla moje tělo a ve skutečnosti vůbec nejsem těhotná.

Pak jsem se jednou ráno probudila s pocitem zvláštního vzrušení. Hluboko uvnitř jsem slyšela hlas, který opakoval „Já budu mít miminko“. Zmocnila se mě radostná nálada odlišná od všech předešlých pocitů, líbilo se mi to. Nevím, odkud ta změna přišla, ale od té chvíle jsem byla fascinována zázrakem, který se ve mně odehrával. Pohltily mě myšlenky na mé těhotenství a naše miminko.

Rozhodla jsem se, že nebudu mít „obvyklé těhotenství“ s bolestmi zad, oteklýma nohama a dalším nepohodlím, na jaké si ženy běžně stěžují. Můj porod nebude ve znamení omámené poddajnosti, bez jediné vzpomínky na celý zážitek. Předpoklad, že porod svou podstatou musí být bolestivá zkouška, byl pro mě naprosto nepřijatelný. Nedokázala jsem uvěřit, že by Bůh, který stvořil tak dokonalé tělo, navrhl systém rozmnožování s vadami. Mnoho otázek mi bránilo přijmout představu bolesti během porodu. Proč jsou dvě skupiny svalů dělohy jediné svaly, které za normálních podmínek nepracují správně? Proč jsou zvířata požeňána hladkým, jednoduchým porodem a my jako nejvyšší tvorové stvoření k božímu obrazu jsme předurčeni k utrpení? A proč v některých kulturách mohou ženy zvládnout porod mírně a pohodlně? Jsme my ženy v západním světě méně milovány, méně hýčkány, méně požeňány než ony? Nedávalo mi to smysl co do logiky ani co do fyziologie.

A ještě důležitější věc: nemohla jsem uvěřit, že by se milující Bůh dopustil tak krutého žertu a stvořil nás jako sexuální bytosti, které se v lásce spojí k početí, a zároveň učinil způsob, jakým rodíme své děti, tak nesnesitelně bolestivým.

Přečetla jsem všechno, co jsem dokázala sehnat, a hledala oporu pro své přesvědčení, že k průběhu bezproblémového porodu bolest nepatří. V souhrnu jsem většinu z toho, co jsem přečetla, odmítla. Veškerá tehdejší literatura byla zatížena medicínskými „co kdyby“. Soustředila se na všechno, co se při porodu mohlo zvrtnout. Nepovzbudila mě, naopak.

Pak jsem si vzpomněla na článek v časopisu *Life*, který jsem četla někdy na střední škole. Vyprávěl o ženě, která v nemocnici Grace-New Haven v Connecticutu porodila přirozeně. Věděla jsem, že kdybych ten

článek našla, získala bych oporu pro svá přesvědčení a dokázala bych vyhledat jméno toho anglického lékaře, jehož metodu přirozeného porodu nemocnice uplatňovala. Časopis jsem objevila v místní knihovně a poté se seznámila i s knihou doktora Grantlyho Dick-Reada *Porod beze strachu*. Okamžitě mi bylo jasné, že jeho pojetí je odpovědí, kde najít bezpečný porod bez léků a bolesti, jaký jsem pro sebe a především pro naše miminko hledala. V té době se o bezpečí a pohodlí dítěte příliš nemluvalo. Všechno se točilo okolo zkušenosti matky, ne však okolo toho, jak ona sama a její partner tuto zkušenost vnímají, nebo okolo jejich nadějí a snů souvisejících s porodem. Myšlenka rodiny do úvah okolo porodu nevstupovala.

Zbavila jsem se veškeré negativní literatury věnované popisům, jak se matky během porodu snaží vyrovnat s „nesnesitelnou bolestí“ a přežít ji, a soustředila se na Dick-Readovu teorii potlačení strachu, napětí a bolesti. Byla jsem nadšená a těšila jsem se na vlastní normální, přirozený porod, při kterém budu při plném vědomí, beze strachu a bolesti, již strach způsobuje. Nadchlo mě také zjištění, že lékaři v nemocnici Grace byli zajedno v tom, že strach z bolesti může podnítit skutečnou bolest během porodu. Plně přijímali představu, že „duševní obavy se proměňují v tělesné napětí, které vytváří zbytečnou bolest“. Tvrdili, že obecně je většina porodů – nikoli všechny – bez komplikací a měly by se zvládnout s minimem léků, umělé pomoci a zásahů. To, co jsem se dozvěděla, se mi líbilo.

Byla jsem připravena na přirozený porod, ale ne na reakce dalších lidí z medicínských kruhů i mimo ně. Nikdo mi nevěřil, že vážně chci porodit dítě bez anestetik. Přátelé se mi smáli, když jsem tvrdila, že je možné porodit přirozeně. V té době byly ženy obecně „knokautovány“ narkózou. Anesteziologové se mi vysmívali a uráželi mě – právě zaváděli takzvanou kaudální anestezii, která zablokovala páteř a vyžadovala, aby žena několik hodin po porodu zůstala naprosto nehybně ležet, jinak riskovala opakující se bolesti hlavy, které ji mohly trápit ještě několik let. Manžel a rodina znali můj sklon k neobvyklým řešením a naštěstí mi nabízeli skeptickou podporu.

Když se porod rozběhl a dorazila jsem do nemocnice, vysvětlila jsem, že chci родit přirozeně. Na tvářích sester se okamžitě objevily úšklebky. Krátce poté, co jsem v rámci „příprav“ na porod absolvovala oholení klína a klystýr, mě sestra laskavě ujistila, že až budou bolesti neúnosné, mohu dostat injekci demerolu, která mi uleví. Když jsem nabídku

odmítla, dostalo se mi posměšků a byla jsem ponechána o samotě v tmavé porodní místnosti, kde jsem naslouchala nesnesitelnému tikání hodin na stolku u postele, které tu byly, abych mohla měřit délku „porodních bolestí“. Sestry nevěřily, že jsem v pokročilé fázi porodu, a tak mě ignorovaly. Bylo mi řečeno, že až se nakonec vydám chodbou na porodní sál, budu „křičet a ječet jako všechny ostatní“.

Zanedlouho poté jsem sdělila sestře, že se objevuje hlavička. Neochotně mě vyšetřila a pak skutečně začal jakot – neječela jsem ovšem já, ale sestry.

Přidržovaly mi nohy u sebe a trvaly na tom, abych mělce dýchala. Žádala jsem o svolení porodit své miminko hned a na místě, ale byla jsem, stále s nohama u sebe a mělkým dechem, urychleně přesunuta na porodní sál. Tam mne za zápěstí připoutali koženými popruhy ke stranám porodního stolu a nohy mi upevnili nahoru do třmenů, které mi je držely víc než metr vysoko. Pak mi přidrželi hlavu a na tvář přitiskli masku s éterem. To je poslední, co si pamatuji. Probudila jsem se o něco později, se silnou nevolností po éteru, a byla jsem informována, že jsem porodila krásného chlapečka, kterého můžu vidět ráno. Sestra mě varovala, abych se nelekla červených otlaků, které má na tváři od porodních kleští. „To je normální.“ Manžel mě směl navštívit na deset minut. Ani jeden z nás tu noc našeho syna Waynea nadržel v náručí, ba ani neviděl.

Když jsem své miminko poprvé spatřila, cítila jsem hrůzu při pomýšlení na to, co muselo zažít, když bylo „vytrženo“ do světa. Cítila jsem se hodně zklamaná a byla jsem velmi rozmrzelá. Přirozený porod, který jsem pro své dítě plánovala, mi ukradli, a moje miminko zbytečně trpělo. Manžel dalších pět dní viděl našeho syna jen přes okno novorozeneckého oddělení – když byly děti u matek, návštěvy nebyly povoleny. Neexistoval prostor začít utvářet rodinné pouto.

Když jsem za dva roky rodila našeho druhého syna Briana, průběh první doby porodní byl stejně klidný a mírný jako u mého prvního porodu, ale samotné narození dopadlo stejně – naprosté prázdno. Když mi konečně v „určený čas“ dovolili Briana vidět, opět jsem na tváři svého miminka našla červené skvrny po porodních kleštích. Když jsme byli po pěti dnech propuštěni z porodnice, manžel si mohl syna poprvé pochovat. Byla jsem vzteky bez sebe. Nežádala jsem nic víc než moci v klidu porodit své dítě. Nechtěla jsem nic mimořádného navíc. Nebyl důvod mi dávat narkózu, připoutat mě a znásilnit.

Na počátku svého třetího těhotenství jsem přišla za svým lékařem s větou: „Myslím, že bychom si měli promluvit.“ Rozesmál se a odpověděl otázkou.

„Promluvit? O čem potřebujete mluvit, Mickey? Je to vaše třetí miminko, víte přece, jak se to dělá.“

S úsměvem, který mi vydržel po celou promluvu, jsem odpověděla: „Ano, doktore, ale vy ne.“

Ten úsměv mě zachránil. Lékař byl zjevně šokován, že laik může přijít s takovým obviněním, úsměv neúsměv, ale byl to přítel. Vzpamatoval se a otázal, co mám na mysli.

Uviděla jsem prostor a využila jej. Vyprávěla jsem mu, jak zklamaná jsem byla vedením svých předešlých porodů. Řekla jsem mu, že jsem se cítila zrazená, když přes naši dohodu, že mě v mém přání přirozeného porodu podpoří, nebyl při samotném porodu přítomen, aby se za mě postavil nebo zasáhl. Sestry, kterým nikdo nedal jiné pokyny, se tak držely klasické rutiny a „připravily“ mě na kontrolovaný porod s éterem. Zopakovala jsem, jak je pro mě důležité porodit své dítě přirozeně a bez léků. Řekla jsem, že tentokrát jsem odhodlána родit přirozeně, i kdyby to mělo znamenat, že si najdu jiného lékaře, který bude naslouchat mému zájmu o miminko i mým citovým potřebám nastávající matky.

Tehdy se doma rodilo jen minimum dětí, věděla jsem proto, že mou jedinou reálnou možností je získat plnou podporu správného ošetřovatele – v ideálním případě jím bude můj lékař. Ujistil mě, že tuto roli přijme, a ptal se, co od něj očekávám.

Požádala jsem, aby tyto informace uvedl do mé karty, aby všichni zúčastnění věděli, že nechci dostat léky ani být připoutána k porodnímu stolu. Usmál se, zapsal do záznamů poznámky a zeptal se, jestli jsem takto spokojená. Sklonila jsem hlavu, podívala jsem se na něj zdola a odpověděla jsem: „Ještě jsem úplně neskončila.“

Vzal znovu do ruky pero: „Dobrá, co ještě?“

Odpověděla jsem velmi rychle, protože jsem nevěřila, že tu větu dokážu vyslovit, když zaváhám. „Chtěla bych, aby se mnou na porodním pokoji i v sále byl manžel.“

K pochopení toho, jak fantastický to byl požadavek, je třeba si uvědomit, že koncem 50. let se manžel ve většině porodnic nedostal za vstupní halu. Nebyly tu žádné čekárny, příhodně umístěné poblíž porodnického oddělení, kde by otcové mohli přecházet sem a tam. Většinou byli odesláni domů, kde čekali na telefonát, který jim sdělí, že je hotovo.

Doktorova tužka přeletěla stůl. Poskočil dopředu i s otáčecí židlí a odpověděl: „No tak, nemůžete chtít, abych zašel takhle daleko.“

Vysvětlila jsem, že po něm nechci nic, kvůli čemu by se necítil dobře. Když pro něj mé požadavky nebudou přijatelné, pochopím to a najdu si jiného lékaře. Na chvíli se zamyslel a odpověděl mi tak, jak jsem doufala: „Proč ne?“

Byla jsem nadšená. Měla jsem jeho podporu a příslib, že oficiálně zanese do záznamů, že se mnou má být zacházeno podle soupisu, který podle mého představoval první „porodní plán“. Věřila jsem, že tentokrát se za mě postaví, a bylo to tak. Během dvou hodin, které trvala první doba porodní, byl manžel se mnou a pak mě doprovodil na porodní sál, kde byl vedle mě, když se narodila naše dcera – byl první v celé nemocnici i ve zdejší oblasti.

Ruce i nohy jsem měla volné a nebyla použita narkóza. Byla jsem při vědomí a plná energie. Moje radost se nedala s ničím srovnat. Ačkoli jsem už předtím prožila přirozeně první doby porodní, nyní jsem konečně zažila zcela přirozený porod. Maura přišla na svět bezpečně a bez léků. Jediným smutným momentem bylo, že jsme si ani jeden nemohli holčičku pochovat a okamžitě s ní navázat kontakt. Rychle ji odnesli z místnosti a bez zjevného důvodu umístili na novorozenecké oddělení.

Za pár minut jsem stála u okna novorozeneckého oddělení a sledovala, jak mou dceru koupají – v době, kdy bylo ženám den i více po porodu sotva dovoleno vstát z postele. Cítila jsem se tak nabitá, že bych malou hned popadla a šla domů. Ale tak to nebylo. Na lůžku se tehdy zůstávalo nejméně čtyři dny.

Všichni, kdo byli ten večer se mnou, byli v přirozené euforii. Můj lékař byl tak vzrušený, že zůstal vzhůru do tří ráno a četl všechno, co k teorii Grantlyho Dick-Reada o přirozeném porodu našel. Doslechla jsem se, že o mém porodu mluvila po tři střídání směn celá nemocnice. Toto zaujetí a zvědavost měly bohužel krátké trvání. Za pár dní můj porod pustili z hlavy jako věc „šťestí“. Řekli mi, že některé ženy dokážou snášet neuvěřitelnou bolest a že koneckonců moje holčička vážila jen 2,8 kilogramu. Myslela jsem si, že jsem prorazila novou cestu, ta však byla rychle zavržena. Nic se nezměnilo.

Můj čtvrtý porod se odvíjel stejně hladce, i když náš syn Shawn vážil 3,8 kilogramu – o celé kilo víc než Maura. Pár minut poté, co jsem se vrátila do svého pokoje, jsem zjistila, že chci-li zahlédnout své miminko, musím na novorozenecké oddělení. Když Shawna vykoupali, zváží-

li a oblékli, přivezli ho v malém kočárku k oknu. Byl na jedné straně skla, já na druhé – do téhle míry jsme si mohli začít utvářet pouto.

Můj lékař byl stále zaujatý, ale zdaleka ne přesvědčený. Řekl mi, že neuvěřitelně obdivuje, když někdo dokáže snést takovou bolest tak klidně a bez anestetik. I když jsem se často chlubila, že necítím nic kromě pocitu stahování, nedokázala jsem dosáhnout toho, aby se otevřel představě, jak by mohl vypadat přirozený porod matek, které by po mně následovaly. V nadcházejících letech měl porod být nadále spojen s koženými popruhy, maskami s éterem, spinální anestezii a třmeny.

První porod podle Hypnoporodu

Během let jsem se otřásla pokaždé, když nějaká žena líčila své hrůzostrašné utrpení během porodu. Rozesmutňovalo mě to, protože jsem věděla, že bolesti se dalo ulevit a v mnoha případech ji dokonce úplně potlačit. Cítila jsem se bezmocná. Kdykoli jsem se rozhovořila o snazším porodu, dívali se na mě mí posluchači v šoku nebo se zdvořilou skepsí.

V roce 1987 jsem získala osvědčení k používání hypnoterapie v poradenské praxi, kterou jsem provozovala v letech, kdy jsem byla děkanou na ženské koleji, a později v roli ředitelky podnikatelské školy pro ženy. Kontakt s hypnoterapií mě přiměl znovu přemýšlet o mých porodech. Poprvé jsem si uvědomila, že jsem ve skutečnosti použila autohypnózu, díky které jsem dosáhla takového uvolnění, že jsem mohla prožít bezbolestný porod. (Grantly Dick-Read vehementně popíral, že by jeho metoda byla jakkoli spojena s hypnózou. Domníval se, že hypnóza uvede ženy do stavu úplného odpojení a oddělí je od prožitku porodu. Dnes, kdy hypnóze rozumíme lépe, víme, že člověk v hypnotickém stavu je plně při vědomí, které je ve skutečnosti ještě zostřeno, a má vše pod naprostou kontrolou.) Když jsem přiváděla na svět své děti, byla jsem opravdu ve stavu autohypnózy.

Zhruba rok poté, co jsem se stala hypnoterapeutkou, mi moje dcera Maura sdělila, že čeká miminko. Byla jsem odhodlána zajistit jí ten nejlepší a nejspokojivější prožitek porodu. Z mého znovu probuzeného zájmu o porod vzešel program porodních kurzů, který spojoval výhody autohypnózy se znalostmi o přirozeném porodu. Metodu jsem nazvala Hypnoporod.

Počátkem roku 1989 jsem si začala dělat poznámky, které vycházely z mých osobních i odborných zkušeností. Těšila jsem se z vyhlídky na vytvoření programu, který Mauře, jež byla prvním dítětem v našem okolí narozeným metodou autohypnózy, umožní přivést na svět vlastní dítě metodou Hypnoporodu. Na porod s využitím mé metody se připravovaly další dvě maminky a já jsem doufala, že Maura porodí jako první. Splnilo se to.

Maura neměla výhodu v podobě videozáznamů a příběhů tisíců dalších žen, které porodily s využitím Hypnoporodu, ale věděla, že chce své dítě přivést na svět bezpečně, a udělala vše pro to, aby toho dosáhla. Se svou porodní asistentkou probrala, jaký porod si přeje: šetrný, přirozený a bez narkotik, která by mohla ublížit miminku. Získala podporu své porodní asistentky a prožila zdravé a šťastné těhotenství bez zvláštních událostí.

Když dorazila do porodnice, setkala se Maura se zvědavým personálem, který jí nicméně nabízel plnou podporu. Během pětihodinového porodu si nepřetržitý proud sester a porodních asistentek nacházel takovou či onakou záminku, aby mohl nahlédnout do pokoje, odkud se linula jemná hudba, a sledovat tu záhadu – rodičí ženu, hluboce propojenou se svým dítětem a svým tělem, která vypadala, jako by tiše odpočívala. Nevykazovala žádné známky obvyklé u žen blížících se k završení porodu. Jsem přesvědčena, že Mauřin vlastní porod zanechal na hlubší úrovni v jejím podvědomí otisk toho, jak by porod měl vypadat. Plně věřila svému tělu a ono pracovalo pro ni.

Třetího ledna 1990 se narodilo první dítě v programu Hypnoporod, náš vnuk Kyle. Uzavřeli jsme kruh, od Maury, která byla prvním přirozeně narozeným dítětem v okolí, ke Kyleovi, prvním dítěti narozenému díky Hypnoporodu. Nemohu ani vyjádřit, jaké dojetí jsem cítila.

Personál porodnice žasnul. Měli už sice zkušenost se ženami, jejichž porod probíhal klidně, ale věděli, že nad tímto zážitkem nemohou mávnout rukou. Nebylo to tím, že by jeho aktérka měla jen štěstí. Svůj porod pečlivě a s láskou naplánovala, připravila a prožila.

Od té doby jsme v naší rodině přivítali přes deset vnoučat narozených s využitím Hypnoporodu. Tvoří báječnou skupinu obzvláště krásných lidských bytostí s jedinečnými vlastnostmi, jaké u svých dětí pozorují rodiče z celého světa, kteří se pro tuto metodu rozhodli: jsou jemní, soucitní, sebejistí a milující.

Hypnoporod dnes

Když jsem vyvíjela Hypnoporod, nenapadlo mě, že přeroste z místního fenoménu v mezinárodní hnutí. Neuvědomila jsem si, jak hlasitě matky na celém světě volají po metodě, která by jim umožnila přivést své děti na svět bezpečně, bez léků a pohodlně. Takový způsob hledají v Hypnoporodu.

Každoročně se k řadám rodin, které využily Hypnoporod, přidávají tisíce párů. Tak jako vy chtějí i tyto dvojice to nejlepší pro sebe a své děti a přijímají zodpovědnost za to, co se stane. Plánují a řídí průběh těhotenství a s důvěrou se těší na radostný prožitek porodu. Některé matky, které už přijaly myšlenku šetrného porodu, s úlevou zjišťují, že mohou svému děťátku nabídnout bezpečný porod a navíc samy nemusí trpět.

Hypnoporod pomáhá ženám znovu nabýt právo jednat při porodu podle vlastních instinktů. Matky pak s plným zapojením svých partnerů spoluutvářejí jeden z nejpozoruhodnějších zážitků svého života.

Díky rostoucímu přijetí Hypnoporodu neboli metody Monganové si šetrný, pohodlný porod postupně razí cestu do porodních sálů mnoha nemocnic. Mnoho předních porodnic napříč Spojenými státy učí šetrnému porodu a nabízí v předporodních kurzech pokyny k Hypnoporodu. Stále více rodin se rozhoduje родit v pohodlí a soukromí vlastních domovů, jiní využívají výhody porodu do vody, ať už doma či v porodnici. Ty rodiny, které se rozhodnou pro porod v porodnici či v porodním centru, mohou родit v příjemné atmosféře plné podpory, přirozeně a v klidu, a vytvořit tak radostné okamžiky pro sebe i své děti.

Do rozmáhajícího se hnutí Hypnoporodu se zapojují medicínští odborníci. Stále více empatických ošetřovatelů a provozovatelů porodnických zařízení naslouchá citovým a duchovním potřebám rodičů a vychází jim vstříc – v nemocnicích, porodních centrech i domácnostech ve více než dvaadvaceti zemích. Přijímají představu, že v centru porodu je rodina, necítí se být ohroženi myšlenkou, že přepustí průběh porodu rodičům, kterým nabízejí služby, a sami jim jen zajišťují podporu. Rozsáhlá síť certifikovaných praktiků Hypnoporodu se nadále rozšiřuje s tím, jak po celém světě roste poptávka po této metodě.

Představa klidného, nepřerušovaného porodu se dnes setkává s mnohem menší skepsí. Nesčetné telefonáty a svědectví, které dostáváme, nám říkají, že Hypnoporod se úspěšně zasazuje o posun pohledu na porod.

Na druhou stranu, hrubé, ponižující a někdy i násilné praktiky, které se stále uplatňují v řadě porodnických zařízení, nám nedovolují usnout na vavřínech. Naše práce sotva začíná. Rodinám, které si přejí rodit přirozeně, jsou často vnuceny zbytečné zásahy, i když pro ně neexistuje medicínský důvod: roste počet uměle vyvolaných porodů, porodů s urychlovaným průběhem nebo vedených chirurgicky. Porodní sály sice někdy vzbuzují dojem, že by mohly soutěžit s pětihvězdičkovým hotelem, prostředí však musí doplnit také posun ve vnímání porodu těmi, kdo sem přicházejí o rodící matky pečovat. Jinak budeme i nadále svědky toho, jak mnohé matky rodí své děti obklopené stroji a přístroji, připojené na pásy a hadičky, takže působí spíše jako vědecké experimenty než jako radostí naplněné rodící ženy.

Hypnoporod zůstává bezpečným prostředkem pro ty rodiče, kteří zjišťují, že mají různé volby, a aktivně je zkoumají, aby pro svůj porod našli to nejvhodnější prostředí. Pro své dítě se spokojí jen s tím nejlepším.

Doktorka Christiane Northrupová, autorka knihy *Women's Bodies, Women's Wisdom (Ženská těla, ženská moudrost)* to dobře shrnuje v této výzvě všem rodícím matkám:

Představte si, co by se mohlo stát, kdyby většina žen na porodních lůžkách znovu našla pocit síly svého těla a schopnost prožít při porodu extázi. Když si dostatek žen uvědomí, že porod je okamžik velké příležitosti dotknout se své skutečné síly, a budou ochotny za to přijmout zodpovědnost, znovu získáme sílu rodit a pomůžeme přesunout technologii tam, kam patří – tam, kde ženám pomáhá, ale nevládne.